

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 22Csp/37/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119449527
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Uličná
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2021:6119449527.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudkyňou JUDr. Evou Uličnou v právnej veci žalobcu Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpeného splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom Trenčín, 1. mája 173/11, IČO: 47 234 679, proti žalovanej L. U., M.. X. X. XXXX, bytom W. XXX, zastúpenej JUDr. Petrom Vachanom, advokátom so sídlom Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, v spore o zaplatenie 6275,86 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Konanie o zaplatenie 783,80 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 52 eur od 21. 11. 2019 do 20. 2. 2020, zo sumy 274,80 eura od 21. 2. 2020 do 10. 6. 2020, zo sumy 378,80 eura od 11. 6. 2020 do 25. 11. 2020, zo sumy 738,80 eura od 26. 11. 2020 do 27. 1. 2021 a zo sumy 783,80 eura od 28. 1. 2021 do zaplatenia, sa zastavuje.

Vo zvyšnej časti sa žaloba zamietá.

Žalovanej sa priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 1. 12. 2019, sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia 6275,86 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6278,41 eura od 30. 3. 2019 do 24. 4. 2019, zo sumy 6247,24 eura od 25. 4. 2019 do 18. 5. 2019, zo sumy 6222,06 eura od 19. 5. 2019 do 19. 6. 2019, zo sumy 6222,06 eura od 20. 6. 2019 do 23. 7. 2019, zo sumy 6189,48 eura od 24. 7. 2019 do 7. 9. 2019, zo sumy 6164,83 eura od 8. 9. 2019 do 2. 10. 2019 a zo sumy 6164,83 eura od 3. 10. 2019 do zaplatenia. V žalobe uviedol, že so žalovanou ako dlžníkom uzatvoril dňa 12. 4. 2016 úverovú zmluvu číslo 4604056572, na základe ktorej jej poskytol spotrebiteľský úver vo výške 7600 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v 96 mesačných splátkach po 154,59 eura. Žalovaná sa dostala do omeškania s plnením zmluvných povinností, preto dňa 14. 3. 2019 zosplatnil celý úver a vyzval žalovanú na úhradu celého zostatku úveru. Na plnenie jej poskytol lehotu 15 dní, ktorá uplynula dňa 29. 3. 2019. Pred podaním žaloby listom zo dňa 3. 10. 2019 žalovanú opätovne vyzval k zaplateniu dlžnej sumy. Ku dňu podania žaloby žalovaná zaplatila spolu 5083,46 eura. Žalovaná suma pozostáva z úroku vo výške 111,03 eura, ktorý predstavuje splátky z úroku zo splátok č. 29 až 33 a zo zosplatnenej istiny vo výške 6164,83 eura, ktorá predstavuje istiny zo splátok po zosplatnení č. 34 až 96.

2. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 31. 12. 2019 vo veci platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná v zákonom určenej lehote odpor. V odpore uviedla, že neuznáva žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu. Poukázala na skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase podpisu zmluvy, preto je bezúročná a bez poplatkov. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť v zmluve určený

konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do takéhoto vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úrokovými produktmi. Uzavretá zmluva predstavuje tzv. refinančný úver, keďže poskytnutím úveru došlo k splateniu predchádzajúcich úverov, poskytnutých priamo žalobcom. Oprávnenosť výšky odhadovaného zostatku všetkých splatených úverových zmlúv však neposudzoval žiadny súd, ale iba žalobca. Zmluvy o úvere, z ktorých dlžné sumy boli uhradené refinančným úverom, sú jednoznačne bezúročné a bez poplatkov, čím žalobca obchádza zákon a koná v rozpore s dobrými mravmi, preto možno právny úkon vyhodnotiť ako neplatný. Pre prípad posúdenia zmluvy o úvere ako neplatného právneho úkonu, vznesla námietku premlčania. Poukázala tiež na to, že žalobca pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nepostupoval v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, preto nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Žalobca nemá nárok na neuhradené splátky, ktorých zročnosť nastala od prvej splátky po splátku zročnú bezprostredne 3 roky spätne od doručenia žalobného návrhu, tieto splátky, pokiaľ neboli uhradené, sú premlčané a zároveň nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastala po podaní žaloby, keďže v tejto časti bola žaloba podaná predčasne. V súlade so zákonným ustanovením § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov, Okresný súd Banská Bystrica dňa 5. 8. 2020 postúpil vec Okresnému súdu Liptovský Mikuláš.

3. Žalobca vo vyjadrení ku podanému odporu uviedol, že zákonné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje uvedenie termínu konečnej splatnosti, nie dátumu splatnosti. Podľa právnej teórie pojem „termín“ predstavuje pevný bod, ktorý ale nemusí byť určený konkrétne, napr. dátumom, ak je možné ho určiť na základe výkladových pravidiel. Z určenia konečnej splatnosti v úverovej zmluve možno jednoznačne vyvodiť, kedy bude úver konečne splatný, preto napĺňa obsah pojmu „termín“. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru je v zmluve uvedený dostatočne určito a zrozumiteľne. Úver poskytol v súlade s ustanovením § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch na splatenie iného úveru. Výzvou zo dňa 13. 8. 2018 upozornil žalovanú na možnosť zosplatenia budúcich splátok.

4. Žalovaná vo vyjadrení ku vyjadreniu žalobcu, doručenom súdu dňa 9. 11. 2020, poukázala na skutočnosť, že zmluva neuvádza presný dátum poskytnutia úveru a presný a jednoznačný dátum prvej mesačnej splátky, preto nie je možné určiť termín konečnej splatnosti úveru. Zmluva taktiež neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktoré je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úroku naviazaná, ako aj časové obdobie, v ktorých dochádza k zmene úrokovej sadzby a spôsob vykonania tejto zmeny, ako ani predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Zotrvávala na skutkovom tvrdení, že neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže z výzvy k splateniu úveru nie je zrejmé, pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Poukázala na skutočnosť, že dohoda o práve veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru bola len súčasťou úverových zmluvných podmienok, ktoré neboli podpísané zmluvnými stranami, preto netvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Navrhla, aby jej súd umožnil uhrádzať dlžnú sumu, ktorá bude v súlade so zákonom, v mesačných splátkach vo výške 52 eur.

5. V podaní, doručenom súdu dňa 13. 1. 2021, žalovaná poukázala na skutočnosť, že žalobca nepreukázal platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, preto nemá nárok na splátky splatné po vyhlásení rozsudku. Súčasne oznámila, že po podaní žaloby vykonala čiastočné úhrady, a to dňa 19. 11. 2019 vo výške 52 eur, 19. 2. 2020 vo výške 222,80 eura, 9. 6. 2020 vo výške 104 eur a 23. 11. 2020 vo výške 360 eur.

6. Žalobca vo vyjadrení, doručenom súdu dňa 4. 2. 2021, uviedol, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) je v úverovej zmluve uvedená korektné. Poukázal na to, že žalovaná neuviedla, na základe čoho dospela k záveru o nesprávnom výpočte RPMN. Žalovanej poskytol informácie v požadovanej, zrozumiteľnej a stručnej podobe tak, aby jej bolo umožnené porovnanie ponúkaného úveru s akoukoľvek ďalšou ponukou na trhu. Z hodnoty RPMN, uvedenej v úverovej zmluve, je spotrebiteľovi jednoznačné, jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté, preto je splnená náležitosť úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná ako spotrebiteľ mala v čase rozhodovania o uzatvorení zmluvy jasnú informáciu, že RPMN, spojená s úverom, je 20,70 %. Poukázal tiež na to, že úroky za poskytnuté úvery sú pri bankách vždy

rádovo nižšie ako pri poskytovaní úverov nebankovými spoločnosťami, ktoré využívajú najmä klienti, ktorým by úver banky z dôvodu zvýšeného rizika nesplácania neposkytli.

7. V podaní, doručenom súdu dňa 5. 2. 2021, žalobca uviedol, že eviduje platby žalovanej zo dňa 20. 11. 2019 vo výške 52 eur, zo dňa 20. 2. 2020 vo výške 222,80 eura, zo dňa 10. 6. 2020 vo výške 104 eur, zo dňa 25. 11. 2020 vo výške 360 eur a zo dňa 27. 1. 2021 vo výške 45 eur.

8. V podaní, doručenom súdu dňa 14. 6. 2021, žalobca uviedol, že o refinancovanie požiadala žalovaná. Úver jej poskytol v súlade s ustanovením § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovanej poskytol finančné prostriedky na vyplatenie záväzku voči nemu v celkovej výške 1104 eur, 929 eur a 939 eur, záväzku voči Provident Financial, s. r. o. vo výške 595 eur a v prospech U. Q. vo výške 3725 eur. Zostávajúca časť úveru vo výške 308 eur bola vyplatená na účet žalovanej.

9. Na pojednávaní dňa 16. 6. 2021 predložil žalobca súdu späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 783,80 eura, pričom súčasne žiadal, aby žalovanej bolo uložené zaplatiť mu 5492,06 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6278,41 eura od 30. 3. 2019 do 24. 4. 2019, zo sumy 6247,24 eura od 25. 4. 2019 do 18. 5. 2019, zo sumy 6222,06 eura od 19. 5. 2019 do 23. 7. 2019, zo sumy 6189,48 eura od 24. 7. 2019 do 7. 9. 2019, zo sumy 6164,83 eura od 8. 9. 2019 do 20. 11. 2019, zo sumy 6112,83 eura od 21. 11. 2019 do 20. 2. 2020, zo sumy 5890,03 eura od 21. 2. 2020 do 10. 6. 2020, zo sumy 5786,03 eura od 11. 6. 2020 do 25. 11. 2020, zo sumy 5426,03 eura od 26. 11. 2020 do 27. 1. 2021 a zo sumy 5381,03 eura od 28. 1. 2021 do zaplatenia. V podaní súčasne uviedol, že nepovažuje za správny záver súdu, uvedený v rámci predbežného právneho posúdenia veci, o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu absencie zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutia odvolacích súdov. Podľa jeho názoru, v zmluvách o spotrebiteľských úveroch nemožno žiadať od veriteľov, aby v nich uvádzali termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ je vyžadované uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je možné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal tiež na zákonné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré s účinnosťou od 1. 5. 2018 už neupravuje ako povinnú náležitosť zmluvy termín konečnej splatnosti úveru. Formulácia splatnosti úveru, uvedená v bode 41 zmluvy o úvere, je pri eurokonformnom výklade práva v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže zrozumiteľne a stručne uvádza dobu trvania zmluvy o úvere na 96 mesiacov.

10. V súlade s ustanovením § 180 Civilného sporového poriadku súd rozhodol, že vykoná pojednávanie v neprítomnosti advokáta žalovanej, ktorému bolo predvolanie na pojednávanie riadne a včas doručené, a ktorý neúčast' na pojednávaní ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania a súhlasil s vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti.

11. Advokát žalobcu na pojednávaní trval na podanej žalobe, v znení vykonaného čiastočného späťvzatia žaloby. Poukázal na to, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je potrebné vykladať v súlade s rozsudkom Európskeho súdneho dvora v nadväznosti na to aj s právnou úpravou, ktorá zmenila náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá už musí obsahovať len dobu trvania zmluvy, nie termín konečnej splatnosti úveru. Uviedol, že podrobenie prieskumu aj ďalších zmlúv, uzavretých so žalovanou, môže byť prekvapivé aj vo vzťahu k žalovanej. Uvedeným prieskumom by mohlo dôjsť k porušeniu rovnosti strán v konaní. Predmetné zmluvy nie sú predmetom konania, zmluvné vzťahy z nich vzniknuté už boli riadne ukončené, preto nie je možné ich preskúmať.

12. Z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, mal súd preukázaný nasledovný skutkový stav:

13. Žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 12. 4. 2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver číslo 4604056572, v ktorej si dojednali poskytnutie účelového úveru, ktorý mal byť v časti použitý na úhradu záväzkov, uvedených v prílohe č. 1 k zmluve, v celkovej výške 7600 eur. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver splatiť v 96 splátkach vo výške 154,59 eura, spolu s dojednaným úrokom vo výške 18,85 % ročne. RPMN predstavovala 20,7 %, priemerná hodnota RPMN 9,93 % a celková čiastka na úhradu 14.840,64 eura. Podľa čl. 41 zmluvy, bol termín

konečnej splatnosti 96 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Termíny splatnosti splátok boli dojednané tak, že prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok bol vždy v 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom bola splatná prvá splátka. V zmluve taktiež bolo dojednané, že za splnenia dohodnutých podmienok, najmä v prípade porušenia zmluvných povinností, musí dlžník celý čerpaný úver na požiadanie splatiť, tzv. zosplatnenie úveru. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o spotrebiteľskom úvere, bolo z poskytnutého úveru poukázané na úhradu dlhu žalovanej voči Provident Financial, s. r. o. zo zmluvy o úvere číslo 613473334 595 eur, na úhradu dlhu voči žalobcovi zo zmluvy o úvere 4504066124 zo dňa 21. 4. 2015 1104 eur, zo zmluvy o úvere číslo 4403046810 zo dňa 12. 3. 2014 929 eur, zo zmluvy o úvere číslo 4211141143 zo dňa 27. 11. 2012 939 eur a na záväzok žalovanej voči Poštovej banke, a. s. zo zmluvy o úvere číslo 8096364885 3725 eur.

14. Podľa výpisu čerpania, splátok a úhrad žalovaná, čerpala úver dňa 28. 4. 2016 v celkovej sume 7600 eur a ku dňu 20. 11. 2019 uhradila spolu 5083,46 eura. K uvedenému dňu predstavoval dlh na istine 6164,83 eura, na úroku 111,03 eura a na úrokoch z omeškania 208,19 eura.

15. Výzvou zo dňa 13. 8. 2018 bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlžných splátok vo výške 523,77 eura a súčasne upozornená, že v prípade ďalšieho omeškania je žalobca oprávnený požadovať okamžité splatenie celého úveru, vrátane jeho príslušenstva. Uvedená výzva bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 14. 8. 2018. Výzvou zo dňa 14. 3. 2019 vyzval žalobca žalovanú na úhradu celého dlhu vo výške 6858,40 eura, do 15 dní od spísania výzvy. Výzva bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 18. 3. 2019.

16. Žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 12. 3. 2014 zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere číslo 4403046810, v ktorej si dojednali poskytnutie úveru vo výške 1000 eur. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver splatiť, spolu s dojednaným úrokom vo výške 30,08 %, v 72 mesačných splátkach vo výške 35,92 eura. Lehota splatnosti bola dojednaná na 72 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru a dátum splatnosti nasledujúcich splátok bol vždy k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom bola splátka splatná. Podľa prehľadu úhrad, žalovaná uhradila na uvedenú zmluvu celkovo 862,08 eura.

17. Dňa 27. 11. 2012 uzatvorili žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere číslo 4211141143, v ktorej si dojednali poskytnutie úveru vo výške 1500 eur. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver, spolu s dojednaným úrokom vo výške 34,30 % ročne, splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 57,63 eura. Lehota splatnosti bola dojednaná na 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru a dátum splatnosti nasledujúcich splátok bol vždy k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom bola splátka splatná. Podľa prehľadu úhrad vykonala žalovaná úhrady na uvedený úver v celkovej sume 2247,57 eura.

18. Dňa 21. 4. 2015 uzatvorili žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník zmluvu o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver číslo 4504066124, v ktorej si dojednali poskytnutie úveru vo výške 1200 eur. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver, spolu s dojednaným úrokom vo výške 26,55 % ročne, splatiť v 48 mesačných splátkach vo výške 40,80 eura. Lehota splatnosti bola dojednaná na 48 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru a dátum splatnosti nasledujúcich splátok bol vždy k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom bola splátka splatná. Podľa prehľadu úhrad vykonala žalovaná úhrady na uvedený úver v celkovej sume 489,60 eura.

19. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku, žalobca môže vziať žalobu späť.

20. Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

21. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatí žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

22. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd konanie v časti o zaplatenie 783,80 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 52 eur od 21. 11. 2019 do 20. 2. 2020, zo sumy 274,80 eura od 21. 2. 2020 do 10. 6. 2020, zo sumy 378,80 eura od 11. 6. 2020 do 25. 11. 2020, zo sumy 738,80 eura od 26. 11. 2020 do 27. 1. 2021 a zo sumy 783,80 eura od 28. 1. 2021 do zaplatenia, zastavil, nakoľko žalobca vzal v uvedenej časti podanú žalobu späť, pričom uvedený dispozitívny úkon mu prislúchal. Aj keď žalobca vzal výslovne podanú žalobu späť len v časti o zaplatenie 783,80 eura, súd posúdil podanie podľa jeho obsahu a, prihliadajúc k návrhu výroku súdneho rozhodnutia, konanie zastavil aj v časti o zaplatenie prislúchajúceho úroku z omeškania. Vzhľadom na skutočnosť, že ku späťvzatiu žaloby došlo z dôvodu čiastočných úhrad, vykonaných žalovanou, súd nezisťoval stanovisko žalovanej k uvedenému čiastočnému späťvzatiu, nakoľko by si to vyžiadalo odročenie pojednávania, čo by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

23. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

24. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

25. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

27. Podľa § 1 ods. 2 prvá, druhá veta zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t. j. k 12. 4. 2016 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.

28. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

29. Podľa § 9 ods. 1 prvá veta zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

30. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

31. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

32. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

33. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd podanú žalobu vo zvyšnej časti zamietol, nakoľko nemal preukázanú jej dôvodnosť. Žalobca sa žalovaného nároku domáhal právnym dôvodom splnenia záväzkov zo zmluvy o úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 7600 eur, ktorý bol v časti použitý na úhradu záväzkov žalovanej z iných zmlúv o úvere, uzavretých tak so žalobcom, ako aj s tretími osobami. Medzi stranami sporu nebolo sporné uzavretie zmluvy o úvere, poskytnutie úveru vo výške 7600 eur, ani výška úhrad vykonaných žalovanou. Medzi stranami sporu bolo sporné, či zmluva o úvere spĺňa zákonné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v nadväznosti na to, či poskytnutý úver je/nie je bezúročný a bez poplatkov. Prvotne je potrebné uviesť, že medzi žalobcom a žalovanou vznikol spotrebiteľský právny vzťah, nakoľko žalobca pri uzatváraní zmluvy o úvere konal ako dodávateľ, v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, žalovaná, naopak, pri uzatváraní zmluvy konala ako spotrebiteľ, čo vyplynulo najmä z označenia žalovanej v zmluve. Medzi stranami sporu nebol sporný spotrebiteľský charakter ich právneho vzťahu, ani skutočnosť, že na uzavretú zmluvu o úvere je potrebné aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná odôvodňovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere najmä absenciou zákonnej náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Súd mal preukázanú dôvodnosť právnej argumentácie žalovanej, nakoľko mal preukázané, že dojednanie o termíne konečnej splatnosti úveru v uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere je neurčité a nezrozumiteľné a z uvedeného dôvodu neplatné. Preto sa žalovaný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru predstavuje dôležitú veličinu pre spotrebiteľa pri prevzatí úveru, nakoľko určuje, do akého konkrétneho dátumu, pri riadnom plnení si povinností zo zmluvy o úvere, bude povinný uhrádzať dojednané splátky. Termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru sa pritom rozumie konkrétny dátum, ktorý musí byť v zmluve dojednaný jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom tak, aby spotrebiteľ už pri dojednávaní zmluvy vedel, dokedy bude povinný plniť si záväzky zo zmluvy. Formulácia, uvedená v čl. 41 zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, však uvedené atribúty nespĺňa, nakoľko neumožňuje spotrebiteľovi bez ďalšieho výpočtu jednoznačne, a to už pri uzavretí zmluvy o úvere, zistiť (nadobudnúť vedomosť), dokedy (do akého konkrétneho dátumu), bude povinný pri riadnom plnení povinností zo zmluvy uhrádzať svoje zmluvné záväzky. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že termín konečnej splatnosti úveru sa odvíjal od poskytnutia úveru, pričom aj termíny splatnosti jednotlivých splátok neboli v zmluve formulované jasne a určite, keďže prvá splátka mala byť splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru a následne ďalšie splátky v 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Súd na podporu svojej právnej argumentácie poukazuje aj na aktuálne právne názory odvolacích súdov v obdobných právnych veciach, keď predmetom prieskumu boli zmluvy uzatvárané žalobcom so spotrebiteľmi. Podľa uvedených právnych záverov, nie je možné presúvať na spotrebiteľa povinnosť vyvodiť si termín konečnej splatnosti úveru z iných častí zmluvy, resp. matematického výpočtu. Podľa právneho názoru Krajského súdu v Prešove, uvedeného v rozsudku sp. zn. 16CoCsp/3/2020: „Čo sa týka termínu konečnej splatnosti úveru, tento nemožno nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných splátkach ako to bolo v prípade danej zmluvy. Spotrebiteľ totiž musí mať jasno už pri uzatváraní zmluvy, kedy nastane konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, veď práve to je účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Výška, počet a termíny splátok sú ďalšou povinnou náležitosťou zmluvy, a to podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Zákonodarca teda nemohol mať na mysli pri stanovení termínu konečnej splatnosti úveru počet splátok. Termín konečnej splatnosti úveru nie je možné stotožniť s počtom splátok. Je potrebné si uvedomiť, že účelom zavedenia tejto náležitosti zmluvy bolo docieľiť, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti. Nepostačuje len údaj o počte splátok, keďže nemožno od spotrebiteľa požadovať, aby si matematicky vypočítal termín konečnej splatnosti z iných údajov v zmluve. Konečná splatnosť úveru by mala byť uvedená minimálne konkrétnym mesiacom a rokom, pokiaľ termín splatnosti splátok zo zmluvy je jasný a transparentný.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23CoCsp/32/2020: „...nemožno termín konečnej splatnosti úveru (resp. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere) nahrádzať vyvodzovaním z iných častí zmluvy, alebo matematickým výpočtom. Z uzatvorenej zmluvy vyplýva, že jedna zmluva (č.l. 8) obsahuje dojednania o hotovostnom úvere a o revolvingovom úvere. Z dojednaní o hotovostnom úvere je zrejmé, že bod 41 obsahoval termín konečnej splatnosti: „48 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“, t.j. žalobkyňa ako spotrebiteľ by si mala

vypočítať, dokedy by mala úver splácať. Sama žalovaná v odvolaní (str. 3) konštatuje, že (pre potreby výpočtu RPMN) mala za to, že úver v prípade poskytnutia v hotovosti je poskytovaný v deň podpisu zmluvy a pri poskytovaní na účet na tretí deň od podpisu zmluvy. Nie je preto zrejmé, z akého dôvodu následne žalovaná nebola schopná do zmluvy uviesť presný dátum termínu konečnej splatnosti úveru, dobu trvania zmluvy (resp. aspoň uviesť mesiac a rok konečnej splatnosti úveru, doby trvania zmluvy, čo odvolací súd akceptuje). Dojednania o revolvingovom úvere (č.l. 9) vôbec neobsahujú údaj konečnej splatnosti úveru, resp. údaj o trvaní zmluvy, hoci podľa § 10 ods. 1 písm. a) ZoSÚ ho obsahovať mala. Účelom úpravy zákona o spotrebiteľských úveroch bolo vyjasniť postavenie spotrebiteľa, teda dať mu informáciu o tom, v akom časovom rámci, dokedy bude zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou trvať. Z uvedeného dôvodu je potrebné tento termín konečnej splatnosti úveru (resp. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere) uviesť minimálne v rozsahu mesiaca a roka a pokiaľ sa takýto údaj v uzatvorenej zmluve neuvádza (aj ako požiadavka zrozumiteľnosti a určitosti právneho úkonu), správny je záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ). Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto súd považoval zmluvu o úvere, uzavretú medzi žalobcom a žalovanou, za bezúročnú a bez poplatkov.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11CoCsp/22/2020: „Aj podľa odvolacieho súdu je z predmetného zrejmé, že termín splatnosti splátok je definovaný tak zložitým v kontexte s termínom konečnej splatnosti úveru, že žalobca ako spotrebiteľ sa mohol k termínu konečnej splatnosti úveru dopracovať až zložitým výpočtom, vychádzajúc z dátumu poskytnutia úveru a postupného napočítania splátok, pričom iný deň zročnosti platil pre prvú splátku a iný deň zročnosti pre druhú a nasledujúcu splátku. Termín konečnej splatnosti je pritom obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovanou v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nedostatok tejto náležitosti spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. tak, ako to správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie. Aj podľa presvedčenia odvolacieho súdu vyjadrenie konečnej splatnosti úveru v samotnej zmluve bolo urobené tak nezrozumiteľne pre bežného spotrebiteľa, kedy bežný spotrebiteľ sa mohol k termínu konečnej splatnosti dopracovať len zložitým prepočítaním podľa pravidiel dohodnutých pre splatnosť splátok uvedených v zmluvnom formulári, že táto nezrozumiteľnosť spôsobuje neplatnosť takého vyjadrenia termínu konečnej splatnosti v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka a v dôsledku čoho nastáva účinok, ako keby v zmluve táto náležitosť úverovej zmluvy absentovala. ... termín konečnej splatnosti u predmetných úverov nebol určený postačujúcim spôsobom tak, aby spotrebiteľ mal možnosť bez akýchkoľvek pochybností vedieť, ktorý deň je termínom konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že konečná splatnosť úveru musí byť určená konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Iba samotná dedukcia termínu konečnej splatnosti nepostačuje pre naplnenie ustanovenia § 9 ods. 1 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní, od uzavretia zmluvy, od počtu splátok. Spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (viď rozhodnutie KS v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29. januára 2016).“ V tejto súvislosti súd uvádza, že pokiaľ aj poukazoval žalobca na iné právne závery odvolacích súdov, súd pri rozhodovaní vychádzal z aktuálnych právnych názorov odvolacích súdov, ktoré boli uvedené v rozhodnutiach z roku 2020, resp. 2021. Prihliadajúc k vyššie uvedenej argumentácii a právnym záverom, uvedeným v citovaných rozhodnutiach odvolacích súdov, vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalovaného úveru žalobcovi prislúchalo len právo na vrátenie poskytnutej istiny, po zohľadnení žalovanou vykonaných úhrad.

34. Súd podrobil prieskumu aj zmluvy o úvere, na splnenie záväzkov z ktorých bol žalovaný úver žalobcom poskytnutý, ktoré boli uzatvorené medzi žalobcom a žalovanou. Správnosť uvedeného postupu bola judikovaná napr. v rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 6Co/217/2016, podľa ktorého: „Krajský súd sa stotožnil s postupom, ktorý pri riešení sporných otázok zvolil súd prvej inštancie, teda, že skúmanie zákonných podmienok podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, resp. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch podlieha nielen úveru, na základe ktorého žalobca požaduje súdnu ochranu, ale aj ostatné úvery, ktoré mali byť refinancované zmluvou zo dňa 23.1.2012. Iný prístup by znamenal popretie ochrany spotrebiteľských práv a umožnenie veriteľovi jednoduchým spôsobom obchádzať kogentné ustanovenia spotrebiteľských predpisov. Z tohto pohľadu bolo potom plne v súlade s právnou úpravou zamerať pozornosť na skúmanie opodstatnenosti vzniknutých dlhov podľa skôr uzavretých zmlúv o úveroch, hoci tieto samotné neboli základom, od ktorého sa odvíjal uplatnený nárok.“ Zo žalobcom predložených zmlúv o spotrebiteľských úveroch, ktoré uzavrel so

žalovanou, na úhradu záväzkov z ktorých bol žalovaný úver použitý, mal súd preukázané, že úvery, na základe uvedených zmlúv poskytnuté, boli bezúročné a bez poplatkov, a to z rovnakého dôvodu, z akého súd považoval za bezúročný a bez poplatkov aj žalovaný úver, t. j. z dôvodu absencie zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedená povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola v zmluvách, uzavretých medzi žalobcom a žalovanou, dojednaná totožným spôsobom ako v zmluve, z ktorej si žalobca uplatňuje žalovaný nárok. Preto žalobcovi z uvedených zmlúv prislúchal len nárok na vrátenie poskytnutej istiny, po zohľadnení vykonaných úhrad. Zo zmluvy číslo 4403046810 tak žalobcovi prislúchalo právo na zaplatenie sumy 137,92 eura (poskytnutý úver vo výške 1000 eur po odpočítaní úhrad vykonaných žalovanou vo výške 862,08 eura), zo zmluvy číslo 4504066124 právo na zaplatenie sumy 710,40 eura (poskytnutý úver vo výške 1200 eur po odpočítaní žalovanou vykonaných úhrad v sume 489,60 eura). Zo zmluvy číslo 4211141143 žalobcovi neprislúchalo žiadne plnenie, nakoľko výška žalovanou vykonaných úhrad prevýšila sumu poskytnutého úveru (poskytnutý úver vo výške 1500 eur, vykonané úhrady 2247,57 eura). K dňu poskytnutia žalovaného úveru činil nárok žalobcu voči žalovanej z uzavretých zmlúv o spotrebiteľských úveroch spolu 848,32 eura. Žalobca však vyčíslil dlžnú sumu pohľadávky z uvedených zmlúv na 2972 eur, čo je viac ako trojnásobok sumy, ktorá mu prislúchala. Súd mal za to, že v časti, v ktorej bol žalobcom poskytnutý úver na splatenie záväzkov žalovanej zo zmlúv o úvere uzavretých so žalobcom nad rámec zostatku nesplatennej istiny, bol úver poskytnutý v rozpore so zákonom, keďže splatené úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. V súlade so zákonom bola žalobcom na splatenie úverov zo zmlúv uzavretých žalovanou poskytnutá suma 848,32 eura. Rovnako v súlade so zákonom bola poskytnutá suma úveru 308 eur, poukázaná na účet žalovanej a sumy na splatenie úverov voči U. Q., a. s. a Provident Financial, s. r. o. vo výške 3725 eur a 595 eur. Spolu potom predstavovala suma úveru, ktorá bola žalovanej žalobcom vyplatená dôvodne, v súlade so zákonom, 5476,32 eura (848,32 eura + 308 eur + 3725 eur + 595 eur). Nakoľko žalovaná uhradila žalobcovi na žalovaný úver spolu 5867,26 eura, neprislúchalo žalobcovi zo žalovanej zmluvy žiadne plnenie. Pokiaľ žalobca poukazoval na skutočnosť, že súd nepodrobil prieskumu aj ďalšie zmluvy, na úhradu záväzkov z ktorých bol žalovaný úver použitý, ktoré žalovaná uzavrela s tretími osobami, súd dôvodnosť pre uvedený postup preukázaný nemal. Uvedené zmluvy nebolo možné podrobiť prieskumu v rámci predmetného konania, nakoľko výšku dlhu, ktorý mal byť na úhradu záväzkov z uvedených zmlúv uhradený zo žalovaného úveru, oznámila žalobcovi žalovaná, pričom žalobca nemal vedomosť o prípadnej ne/dôvodnosti záväzkov z uvedených zmlúv. Preto žalobca ani nemohol posúdiť prípadnú dôvodnosť dlhu žalovanej voči veriteľom z uvedených zmlúv.

35. Vzhľadom na predchádzajúcu právnu argumentáciu, keďže súd mal preukázanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru z dôvodu absencie zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, sa už nezaoberal ďalšími dôvodmi, tvrdenými žalovanou pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Rovnako, z dôvodu preukázania nedôvodnosti podanej žaloby vo zvyšnej časti, sa súd nezaoberal ani právnu argumentáciou žalovanej týkajúcou sa nedodržania postupu podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Uvedený postup zodpovedal zásade hospodárnosti konania. Vzhľadom na zistený skutkový stav a jeho právne posúdenie nebol dôvod na preskúvanie ďalších dôvodov pre zamietnutie žaloby, tvrdených žalovanou.

36. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

37. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

38. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd aplikoval zákonné ustanovenie § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. V spore bola úspešnejšia žalovaná, preto jej súd priznal voči žalobcovi pomernú časť náhrady trov konania. Úspech žalovanej v spore predstavoval 5544,06 eura (v časti v ktorej bola žaloba o zaplatenie 5492,06 eura zamietnutá a v časti, v ktorej bolo konanie o zaplatenie 52 eur zastavené, nakoľko zastavenie konania v uvedenej časti procesne nezavinila žalovaná, keďže žalobca vzal v uvedenej časti podanú žalobu späť z dôvodu úhrady, ktorá však bola vykonaná dňa 20. 11. 2019, t. j. pred podaním žaloby na súd), čo v percentuálnom vyjadrení činí 88 %, jej neúspech 731,80 eura (v časti, v ktorej bolo konanie zastavené z dôvodu žalovanou vykonaných úhrad po podaní žaloby),

čo v percentuálnom vyjadrení činí 12 %. Pomer úspechu a neúspechu žalovanej potom predstavoval 76 % (88 % - 12 %). Súd preto priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76 %. V súlade so zákonným ustanovením § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak:

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.